

عنوان مقاله:

تقابل فقر و غنا در مثنوی مولوی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مهدیه سادات مصطفوی نیا - مدرس دانشگاه حضرت معصومه س

خلاصه مقاله:

عالم هستی جلوه گاه انواع تقابل هاست و هر پدیده ای در تقابل با ضد خود کامل می شود. یکی از این تقابل ها، تقابل فقر و غناست؛ فقر در لغت به معنای نیاز و درویشی و غنا نقطه مقابل آن و به معنای بی نیازی و توانگری است. فقر در مثنوی از مفاهیم و اصطلاحات کلیدی به شمار می رود. از سویی نگرش دیالکتیکی مولوی به جهان باعث شده است همه عناصر و مفاهیم در مثنوی در تقابل با هم قرار بگیرند. در واقع مثنوی مجموعه ای از تقابل هاست. در این مقاله سعی بر آن است که ابتدا تقابل فقر و غنا تعریف و تبیین شود و سپس ضمن بررسی تقابل فقر و غنا این نتیجه به دست آید که این دو واژه، مثل سایر اضداد با هم کامل می شوند و در واقع غنای معنوی نتیجه فقر معنوی است. همچنین مولوی مانند هجویری و خواجه عبدالله انصاری این دو اصطلاح به یک معنی به کار می برد.

کلمات کلیدی:

فقر، غنا، تقابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1356186>

